

Over de auteurs

Sara Sehdev werkt in de filmwereld als zowel producent als talentagent voor acteurs. Tot haar werk behoort de voor meerdere BAFTA's genomineerde film *Boiling Point*, met Stephen Graham in de hoofdrol. Ze zet zich actief in voor meer diversiteit en representatie in de media en geeft graag het romcomgenre een beetje extra pit.

TikTok en Instagram: @sarasehdevwrites

Dr Gareth Moore is bestsellerauteur van hersentrainings- en puzzelboeken voor zowel kinderen als volwassenen. Zijn boeken zijn verkrijgbaar in meer dan 40 landen, met een wereldwijde verkoop van meer dan 5 miljoen exemplaren. Hij is ook de bedenker van de hersentrainingswebsite BrainedUp.com en beheert de dagelijkse puzzelwebsite PuzzleMix.com.

Website: DrGarethMoore.com
Instagram en X: @DrGarethMoore
YouTube: @DrGareth

**Vind je weg naar
Lang & Gelukkig in 50 puzzels**

Sara Sehdev & Gareth Moore

PAPER LIFE

Oorspronkelijke titel: *Meet Me at the Puzzle Café*

First published in Great Britain in 2026 by

Michael O'Mara Books Limited

9 Lion Yard

Tremadoc Road

London SW4 7NQ

Ontwerp omslag: Natasha Le Coultre

Illustratie omslag: Ana Jarén

Ontwerp binnenwerk: Any Puzzle Media Ltd

Illustraties: Peter Liddiard (p. 16, 36, 58, 70, 71, 76, 89, 94, 110, 136, 137, 143, 144, 146, 166, 175 en 176), Thamires Parades (p. 5, 7, 13, 29, 33, 39, 45, 47, 53, 79, 86, 91, 100, 103, 156, 215 en 221)

Overige illustraties: Shutterstock

Vertaling: Textcase, textcase.nl

Nederlandstalige productie: voor Textcase, Rogier Stoel, rogierstoel.nl

ISBN 978 90 00 40766 8

NUR 493

© Any Puzzle Media Ltd 2026

© 2026 Nederlandstalige uitgave: Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv, Amsterdam

Eerste druk, 2026

Paper Life maakt deel uit van Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv,

Postbus 23202

1100 DS Amsterdam

www.paperlife.nl

www.spectrumboeken.nl

📧 paperlife.nl

Alle personages en gebeurtenissen in deze publicatie zijn fictief. Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten berust op louter toeval en verhoudt zich op geen enkele manier tot een werkelijkheid van bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Inhoud

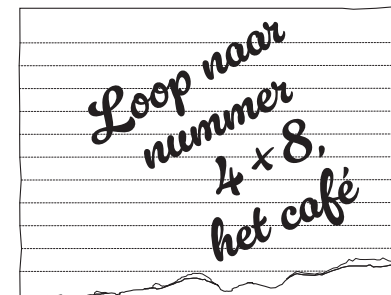
Date in het puzzelcafé	7
Alle antwoorden	189
Bedankt	213
Om uit te knippen	215
Aantekeningen	221

HOOFDSTUK EEN

Midden op straat bleef Pip Willets staan, haar handen in haar zij. Er verscheen een verwarde frons op haar normaal zo zachte gezicht. Ze was er zeker van dat dit de juiste plek was. Ze had het adres uit haar hoofd geleerd, maar om er echt helemaal zeker van te zijn, rommelde ze in de tas die over haar schouder hing om de brief van tante Zu op te zoeken.

Ze had het stukje papier in de crèmekleurige envelop keer op keer gelezen. Nu ze het er nogmaals uit haalde en het netjes gevouwen vel gladstreek, vroeg ze zich af of ze misschien iets over het hoofd had gezien. De eerste aanwijzingen waren duidelijk geweest: kom met de laatste trein vanuit Londen naar Dixby, ga rechtstreeks naar de hoofdweg en dan:

Het was typisch voor tante Zu om haar geen duidelijke instructies te geven, zoals een echt adres of, nog beter, een postcode om in Google Maps in te voeren. De vrouw was altijd al zo geweest, op de een of andere manier grillig en cryptisch tegelijk. Nee, in plaats daarvan had Pip alleen deze brief en het spinnenachtige gekrabbel van haar tante om mee te werken. Vier keer acht was tweeëndertig en dus stond ze hier, voor nummer tweeëndertig aan Green Road, de enige belangrijke straat in heel Dixby.

Maar het was geen café. In plaats van het gezellige café waar ze vage zomerherinneringen aan had uit de tijd dat ze er als kind was geweest, stond er een bouwmarkt. Het had een diepblauwe luifel en een bijpassende deur, met tralies die half voor de ramen waren getrokken om potentiële grappenmakers af te schrikken. Toen ze door het glas gluurde, kon Pip in het schemerige licht een glimp opvangen van houten panelen en verfpotten, evenals gereedschap en ijzerdraad... het zag er geweldig uit, maar het was zeker niet het café dat ze had verwacht.

Ze keek nogmaals om zich heen, in de hoop dat het antwoord haar tegemoet zou springen of dat ze een bordje zou zien dat ze had gemist en dat zou aangeven waar ze de fout in was gegaan, maar er was niets. De meeste winkels in deze straat waren nu gesloten. De bar aan het einde, Het Zonnetje, leek de enige plek te zijn die open was.

Misschien was er iemand in de bouwmarkt die haar de juiste richting kon wijzen, of tante Zu kon bellen. Het signaal van Pips mobiele telefoon was al sinds het moment dat ze uit de trein was gestapt gedaald tot één enkel, nutteloos streepje. Een vaste lijn zou nu zeker helpen.

Met een diepe zucht zette Pip zich schrap en duwde de voordeur open. Misschien zou haar tante daar zijn, bedacht ze opeens, klaar om haar naar de juiste plek te begeleiden? Er klonk een belletje boven haar hoofd en ze keek omhoog naar een ouderwetse winkeliersbel die rinkelde toen ze binnenkwam. Wat gezellig! Dat soort dingen zag je niet vaak in de stad. Ergens diep in de winkel kraakte een radio, die oude classic rock uit de jaren tachtig speelde.

‘Ik sta op het punt om te sluiten.’

De schorre, lage stem die ze hoorde was die van een man en Pip leunde opzij om door het gangpad naar de kassa aan de andere kant van de winkel te kijken. Aarzelend, met haar kleine koffer achter zich aan slepend, deed ze een paar stappen naar binnen.

‘Het spijt me zo. Zou u me kunnen helpen? Ik...’

Het wielje van haar koffer bleef haken achter een keurige stapel dozen, waardoor die op de grond tuimelden. Pip kreunde inwendig en liep terug om ze op te rapen, maar stootte daarbij per ongeluk tegen een ander schap. Verfstalen vlogen in het rond en ze hoorde een diepe, geïrriteerde grom van de winkeleigenaar.

‘Laat maar, ik regel het wel,’ snauwde hij. ‘Wilde je iets? Behalve de boel vernielen, bedoel ik?’

Pip verbleekte. Serieus? Hij had wel een punt, dacht ze, maar toch. Ze schraapte haar keel en probeerde zichzelf weer onder controle te krijgen.

‘Ik ben op zoek naar mijn tante, Deborah Willets.’

Toen ze dichterbij kwam, zag ze de man. Hij was lang, minstens 1 meter 90, met brede schouders en warrig, donker haar dat in zijn ogen viel die hij gericht had op een groot notitieboek dat open op het tafelblad lag. Zijn geruite blauw-crèmekleurige flanellen hemd paste bij de buitenkant van de bouwmarkt en achter zijn oor had hij een potlood geklemd terwijl hij er ook een tussen zijn tanden hield.

‘Sorry, ik ken geen Deborah,’ mompelde hij afwijzend, zonder op te kijken.

Ah, natuurlijk niet. Het was veel waarschijnlijker dat ze haar alias gebruikte. ‘Misschien noemt ze zichzelf wel tante Zu? Zo noemt mijn familie haar.’

De man haalde het potlood uit zijn mond en legde het op zijn notitieboekje, terwijl hij zijn blik ophief om die van Pip te ontmoeten. Zijn ogen waren helderblauw, bijna aquamarijnkleurig, en er verscheen een schattig kuiltje in zijn wang toen hij op zijn lip beet. Hij drukte zijn handpalmen op het werkblad voor hem en leunde naar voren om zich intenser op haar te concentreren.

‘Jij. Jij bent Zu’s nichtje?’

Hij keek haar verbaasd aan en – wacht, wat was dat? Het voelde bijna als herkenning, en Pip merkte dat ze een beetje ongemakkelijk stond te schuifelen terwijl de knappe man haar met zijn lange donkere wimpers en onderzoekende blik bestudeerde. Even later kwam hij van achter de tafel vandaan en liep naar haar toe.

‘Mmhmm,’ knikte Pip, terwijl ze met haar hand over haar rok streek. ‘Ken ik je?’

Vul het rooster in door 1, 2, 4, 6, 8 of 9 in elk leeg vakje te schrijven, zodat geen enkel cijfer zich herhaalt in een rij, kolom of vetgedrukte 3×2-blokken.

8					4
		6	9		
	1			9	
	8			2	
		4	8		
1					9

Pip toetste de diagonale cijferreeks in op haar mobiele telefoon, waarbij ze eerst het lokale netnummer toevoegde, maar ontdekte dat er nog steeds geen bereik was. Dat zou lastig worden nu ze hier was. Hoe moest ze de gang van zaken op kantoor in de gaten houden? Ervoor zorgen dat haar werk werd overgenomen? Hopelijk was er ten minste wifi...

Ze keek snel de kamer rond, op zoek naar een router of een andere manier om met de buitenwereld te communiceren. Op het dressoir zag ze een oude telefoon met draaischijf staan, waarvan de hoorn door ongebruikelijke metalen steunen omhoog werd gehouden. Ze belde het mysterieuze nummer...

... om vervolgens een andere telefoon te horen rinkelen.

Ze fronste verbaasd haar wenkbrauwen en draaide zich om, op zoek naar de bron van het geluid. Was het hier in het appartement? Nee, dat

sloeg nergens op. Waarom zou Zu haar een nummer geven van een telefoon die ze zelf had? Maar hoe langer de telefoon overging, hoe dichterbij het geluid leek te komen.

Dichterbij, en dichterbij, totdat... 'Met Connor.'

Die diepe stem verraste haar, omdat ze die niet alleen via de hoorn hoorde, maar ook achter zich. Ze draaide zich om en zag dat Connor naar boven was gekomen, zijn telefoon geklemd tussen zijn schouder en zijn oor, zijn nek in een rare hoek om hem op zijn plaats te houden.

'Uhh, hallo?' Pip fronste haar wenkbrauwen, keek naar de sudoku en vervolgens naar de hoorn in haar eigen hand. Was dit een of andere grap? Langzaam legde ze de hoorn neer en sloeg haar armen over elkaar terwijl ze naar Connor keek. 'Is dit jouw nummer?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Ik neem aan van wel, aangezien het bij mij binnenkwam.' Hij zwaaide met zijn telefoon naar haar. 'Hoe ben je eraan gekomen?' Ze duwde de puzzel in zijn handen en hij lachte. 'Je had het gewoon kunnen vragen. Misschien had ik het je zelfs wel gegeven.'

Haar wangen gloeiden van verontwaardiging – zij was niet het type dat achter het telefoonnummer van een man aan zou gaan. En wat bedoelde hij met 'misschien'? Hij zou al blij mogen zijn als zij hem zou willen bellen. Voordat ze iets kon terugzeggen, hield Connor zijn eigen vondsten omhoog. Hij had een stapeltje papieren in zijn hand, dat hij vervolgens op de keukentafel legde.

'Deze lagen beneden, verstopt achter de toonbank. Ik denk dat het een soort takenlijst is.'

Het zag er zeker zo uit – of in ieder geval als iets dat erop leek. Pip liet haar blik over de verwarrende lijst met namen, locaties en producten glijden in een poging de wirwar te doorgronden.

Gelukkig had tante Zu haar ooit de beste manier geleerd om dit soort puzzels op te lossen. Pip stak haar hand in haar zak en haalde haar gelukspen en notitieboekje tevoorschijn, die ze altijd bij zich droeg. Op de eerstvolgende lege bladzijde tekende ze snel een raster en een tabel.

Zoek uit welke winkel welke producten verkocht en waar deze zich bevond, met behulp van de aanwijzingen hieronder en het raster hiernaast.

- Gro' More was niet de naam van de keramiekwinkel
- De zuivelproducten werden niet verkocht aan de kustweg
- De gebakjes waren te vinden bij de bakker
- De koffiebranderij was niet de plek waar keramiek of zuivelproducten te vinden waren
- Señor Espresso was dé plek voor koffiebonen
- De bakkerij heette 'Best Buns'

		Locatie				Product			
		Bakkerij	Kustweg	Boerderij	Koffiebranderij	Gebak	Keramiek	Koffiebonen	Zuivel
Winkelnaam	Best Buns								
	Gro' More								
	Millicent's								
	Señor Espresso								
Producten	Gebak								
	Keramiek								
	Koffiebonen								
	Zuivel								

Winkelnaam	Locatie	Product

Ze voelde Connors blik op zich gericht terwijl ze uitzocht waar ze allemaal heen moest. Zu had een gedetailleerd plan – hoe verwarrend het ook was – en nu had ze iets om naartoe te werken terwijl haar tante weg was.

'Sommige liggen behoorlijk ver hiervandaan,' merkte Connor op, terwijl hij op de lijst tikte. 'Heb je een auto?'

Pip had daar niet aan gedacht. 'Ik kan niet autorijden. Maar dat geeft niet, ik kan gewoon een Uber nemen.'

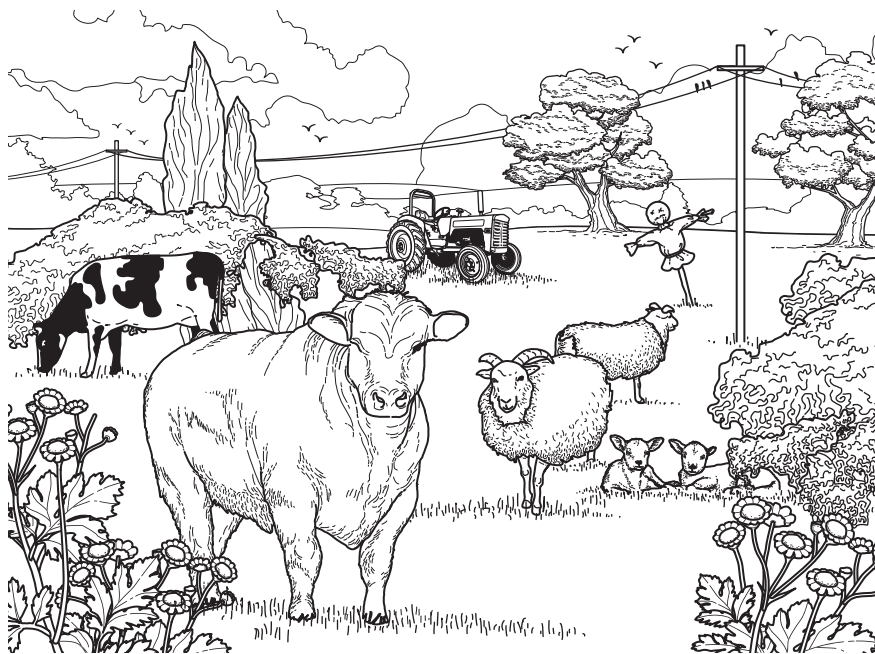
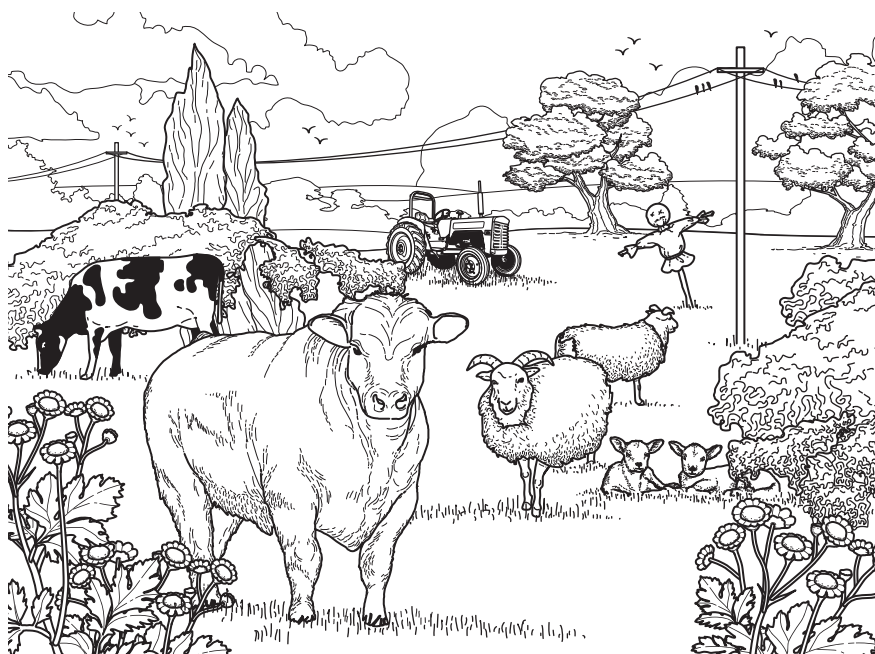
Connor lachte daar om, een onverwachte uitbarsting van vreugde die hij duidelijk zichtbaar voor haar probeerde te verbergen. 'Sorry, stadsmeisje. We hebben hier geen Uber,' zei hij. Lachte hij haar uit? Ze zag hoe de hoek van zijn mond trilde om in een glimlach te krullen. 'We hebben amper een taxidienst, afgezien van oude Jim en zijn minicab. Hij is trouwens aan één oog blind. Ik weet niet zeker of hij wel legaal mag rijden.'

Pip voelde haar optimisme wegglijden. Er was een lange lijst met dingen die gedaan moesten worden voordat het café openging en ze voelde plotseling het gewicht van de verantwoordelijkheid waarmee Zu haar had opgezadeld. Ze wreef over haar nek terwijl ze haar opties overwoog.

'Ik denk dat ik maar moet afwachten wanneer Jim tijd heeft, dan?' peinsde ze.

Connor schuifelde even heen en weer.

'Ik kan je wel brengen,' bood hij aan. Zijn stem klonk terughoudend, alsof hij iets beschermend tegen zijn borst hield. 'Ik bedoel, als het werk het toelaat. Ik heb morgen vrij – mijn broer staat in de winkel. Misschien kunnen we de eerste boodschap dan alvast afvinken?'

Zoek de tien verschillen tussen
de twee velden die Pip op dit moment ziet.

Toen de vrachtwagen langzamer begon te rijden, richtte Pip haar aandacht weer op Connor. Hij leek nu die verborgen glimlach op zijn gezicht te hebben, alsof hij tegen zijn verlangen vocht om enige emotie te tonen, en ze lachte.

‘Wat?’ vroeg ze.

‘Je ziet er gewoon... schattig uit, dat is alles,’ merkte hij op. ‘Alsof je in je eigen wereld bent.’

Ze gebaarde naar de graanvelden en houten hekpalen langs de weg. ‘Ik ben gewoon, weet je, niet meer in Kansas,’ probeerde ze uit te leggen. ‘Dit is niet mijn gebruikelijke omgeving.’

Connor wees met een vinger naar voren. De weg voor hen was een enkel spoor, smal en vreselijk modderig, en hij grinnikte.

‘Het wordt nog een stuk erger,’ waarschuwde hij. ‘Ik hoop dat je goede schoenen aan hebt.’

Pip strekte haar voeten in haar schoenen. Misschien had ze zich moeten realiseren dat laarzen met hakken niet de beste keuze waren voor de boerderij, maar ze had niet veel verschillende opties meegenomen.

‘Ik zal mijn best doen. Hoeveel zou ik je moeten betalen om me te dragen?’

Ze zag hoe Connors wenkbrauwen omhoogschoten en hij zijn kaken op elkaar klemde alsof hij een antwoord inhield. Bloosde hij nou?

‘Laat maar,’ vervolgde ze snel, terwijl ze met haar hand zwaaide om haar woorden weg te wuiven en eventuele ongemakkelijke situaties te voorkomen. ‘We kunnen hier toch wel doorheen rijden, of niet?’

‘Het grootste deel wel,’ bevestigde hij, terwijl hij zich op de weg leek te concentreren. ‘Behalve het laatste stukje.’

De truck baande zich langzaam een weg door de modder, waarbij de banden hier en daar door de drassige smurrie draaiden. Connor draaide de ramen open en de geur van leem, groen en koeienmest vulde onmiddellijk de auto. Pip trok een gezicht en hij grinnikte.

‘Chic meisje. Jullie uit de grote stad. Wat is er mis met een beetje Eau de Boerderij?’ Hij snoefopzettelijk diep en nadrukkelijk, waarop Pip moest kokhalzen.

‘Ik ga niet liegen, dit is niet mijn gebruikelijke vibe,’ klaagde ze.

Christopher lachte hartelijk. ‘Ah, beroepsrisico, dat hoort er hier helaas bij. Lizzie zal een kopje thee voor haar zetten en voor haar zorgen,’ voegde hij geruststellend toe. ‘Ik neem aan dat je hier bent voor zuivelproducten? Voor het café in Dixby?’

Connor knikte. ‘Precies.’

‘Geweldig idee. Een puzzelcafé!’ Een brede glimlach verscheen op Christophers gezicht terwijl hij Connor door het huis leidde. Het was een traditionele boerderij met crèmekleurige muren en prachtige dikke houten balken aan het plafond. Connors droom was om ooit een huis net als dit te hebben. ‘Ik hou zelf wel van een legpuzzel. Lizzie is meer van scrabble.’

‘Nou, er komt van alles wat,’ moedigde Connor aan. ‘Je moet eens langskomen.’

‘We maken er een vaste zondagse traditie van!’

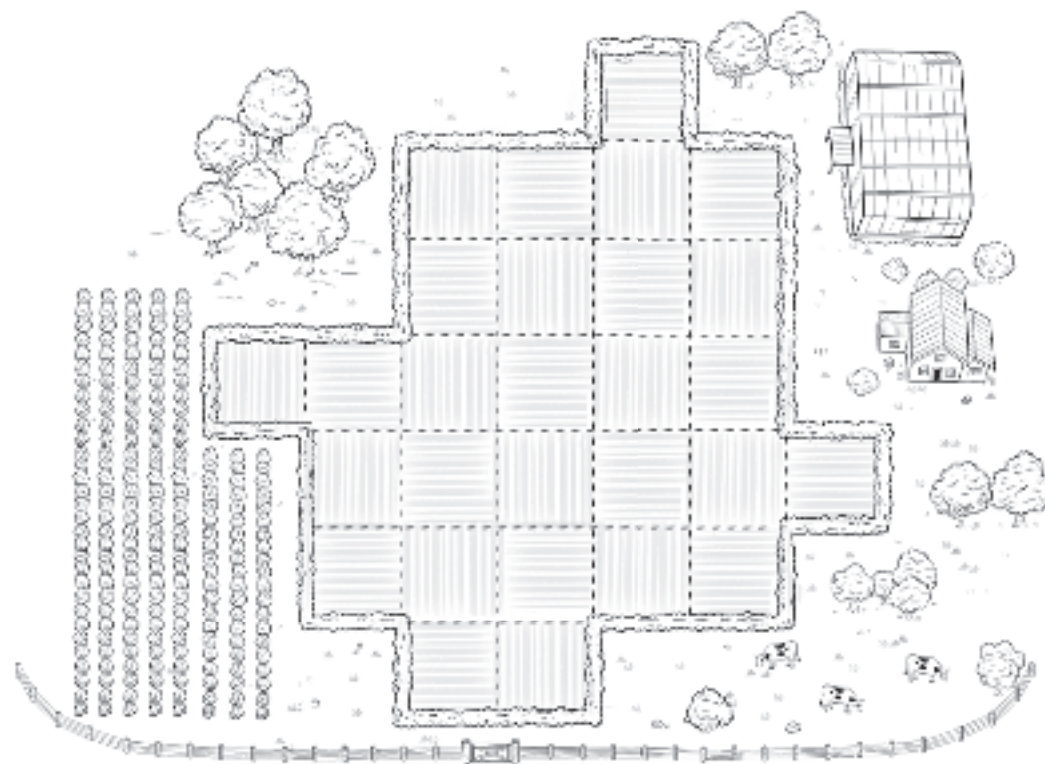
Hij liep met Connor naar de keuken en gebaarde dat hij aan de grote tafel moest gaan zitten, voordat hij een paar papieren opzij schoof.

‘Je hoeft niet op te ruimen voor mij,’ zei Connor beleefd. Christopher lachte en wees naar de papieren.

‘O, het is allemaal erg saai. Het opnieuw inplanten van velden voor volgend jaar – ik moet ervoor zorgen dat ze allemaal precies evenveel ruimte hebben, maar ik weet niet helemaal zeker hoe ik het land moet verdelen.’ Hij schoof er een naar Connor toe om te bekijken. Dit is niet bepaald jouw sterkste kant, of wel?’

Connor haalde zijn schouders op. ‘Ik kan er wel even naar kijken.’

*Verdeel het land in vier gelijke stukken
door langs de stippellijnen te tekenen.
De stukken moeten identiek zijn,
afgezien van de draaiing.*

Christopher lachte hartelijk terwijl hij achter Connor stond en met zijn armen over elkaar toekeek hoe deze het land met schijnbaar gemak verdeelde. ‘Kijk nou!’ prees hij. ‘Ik staar al twee uur naar dat vel papier en jij komt hier gewoon binnenwandelen. Slimme kerel.’

Hij stak zijn hand uit om Connor de hand te schudden en Connor nam die met een kleine glimlach aan, genietend van het compliment. Niemand beschouwde hem ooit echt als intelligent – praktisch misschien, of goed opgeleid. Het was leuk om te horen.

‘Nou, nu dit klaar is, gaan we naar je vrouw buiten om een paar dingen te proeven.’ Connor had niet eens de kans om hem te corrigeren voordat hij verder ging met het opsommen van opties. ‘Boter, melk, room. We hebben ook jam. Je serveert toch wel scones, hoop ik?’

Eerlijk gezegd wist Connor het niet. Hij had niet echt veel met Pip gesproken over haar plannen voor het menu – hij wist niet eens zeker of ze het zelf wel